Oikeustapauskokoelma

VIRKAMIESTUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)
10 päivänä marraskuuta 2011

Asia F-18/09

Mohamed Merhzaoui
vastaan
Euroopan unionin neuvosto

Henkilöstö — Virkamiehet — Ylennys — Palkkaluokan määrittäminen — Virkamiehiksi nimitetyt paikalliset virkamiehet — Henkilöstösääntöjen liitteessä XIII oleva 10 artikla — Muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen liitteen 3 artikla — Vuoden 2008 ylennyskierros — Ansioiden vertailu ura-alueelle AST kuuluvien virkamiesten välillä — Vuoden 2005/2006 arviointikertomuksiin perustuva menettely — Virkamiehen vastuiden tasoa koskeva peruste

Aihe: EY 236 ja EA 152 artiklan nojalla nostettu kanne, jossa Mohamed Merhzaoui vaatii virkamiestuomioistuinta lähinnä kumoamaan neuvoston päätökset, joilla hänet on nimitetty hallintoavustajien tehtäväryhmään, joiden uralla eteneminen tapahtuu palkkaluokasta AST 1 palkkaluokkaan AST 7, ja jätettiin hänet ylentämättä palkkaluokkaan AST 2 vuoden 2008 ylennyskierroksella.

Ratkaisu: Kanne hylätään. Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja hänet velvoitetaan korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut.

Tiivistelmä

1. Virkamiehet — Muuhun henkilöstöön sovellettavat palvelussuhteen ehdot — Paikalliset toimihenkilöt — Henkilöstösääntöjen liitteen XIII sovellettavuus
(Henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 10 artiklan 3 kohta; muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen liitteessä olevan 1 artiklan 1 kohta; neuvoston asetus N:o 723/2004)

2. Oikeudenkäyntimenettely — Uusien perusteiden esittäminen käsittelyn kuluessa — Edellytykset — Uuden seikan käsite
(Virkamiestuomioistuimen työjärjestyksen 43 artiklan 1 kohta)

3. Virkamiehet — Kanne — Kanneperusteet — Perustelujen puutteellisuus — Viran puolesta toteaminen

4. Virkamiehet — Ylennys — Ansioiden vertailu — Hallinnon harkintavalta — Huomioon otettavat seikat — Vastuullisten tehtävien taso
(Henkilöstösääntöjen 45 artikla)

5. Virkamiehet — Hallinnon toteuttamat toimenpiteet — Pätevyysolettama — Riitauttaminen — Todistustaakka

6. Virkamiehet — Kanne — Oikeussuojan tarve — Kantajan kannalta henkilökohtaisten väitteiden vaatimus

7. Virkamiehet — Ylennys — Ansioiden vertailu — Hallinnon harkintavalta — Huomioon otettavat seikat
(Henkilöstösääntöjen 43 artikla)

8. Virkamiehet — Ylennys — Ylentämättä jääneen hakijan valitus — Hylkäävä päätös — Perusteluvelvollisuuden laajuus
(Henkilöstösääntöjen 25 ja 45 artikla)

1. Henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 10 artiklan 3 kohtaa sovelletaan paikallisiin toimihenkilöihin, koska muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen liitteessä olevan 1 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevia säännöksiä sovelletaan soveltuvin osin 30.4.2004 palveluksessa olleeseen muuhun henkilöstöön, paikalliset toimihenkilöt mukaan lukien.

(ks. 35 kohta)

2. Virkamiestuomioistuimen työjärjestyksen 43 artiklan 1 kohdassa kielletään uusien perusteiden esittäminen ensimmäisen kirjelmien vaihdon jälkeen, paitsi jos ne perustuvat oikeudenkäynnin aikana esille tulleisiin seikkoihin. Tältä osin unionin tuomioistuinten tuomiota, jota ei vielä ollut annettu kun kantaja nosti kanteensa, mutta jossa vain tuodaan esille jo olemassa ollut oikeudellinen tilanne, ei voida pitää uutena seikkana.

(ks. 36 kohta)

Viittaukset:

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin: asia T-80/01, Diehl-Leistner v. komissio, 20.5.2003, 38 kohta

3. Perusteluiden puuttuminen on oikeusjärjestyksen perusteisiin kuuluva peruste, jota unionin tuomioistuinten on joka tapauksessa tarkasteltava viran puolesta. Näin ollen perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä koskevaa kanneperustetta ei voida jättää tutkimatta siitä syystä, ettei sitä ole esitetty kanteessa riittävän yksityiskohtaisesti.

(ks. 47 kohta)

Viittaukset:

Yhteisöjen tuomioistuin: asia C-166/95 P, komissio v. Daffix, 20.2.1997, 24 kohta

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin: asia T-171/05, Nijs v. tilintarkastustuomioistuin, 3.10.2006, 31 kohta

4. Henkilöstösääntöjen 45 artiklassa oleva ilmaisu ”soveltuvin osin” merkitsee, että koska samaan palkkaluokkaan kuuluvien työntekijöiden on lähtökohtaisesti tarkoitus hoitaa vastuullisuudeltaan vastaavia tehtäviä, on tämä seikka otettava huomioon ylennysmenettelyssä silloin kun asian laita ei ole täten. Tämä ilmaisu merkitsee myös, että näin ollen hallinnon on ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita vertaillessaan otettava huomioon ylennyskelpoisen virkamiehen vastuullisten tehtävien taso kun se ylittää saman palkkaluokan virkamiesten vastuullisten tehtävien tavanomaisen tason.

(ks. 59 kohta)

5. Yhtäältä hallintotoimea koskee laillisuusolettama ja toisaalta todistustaakka kuuluu lähtökohtaisesti sille, joka väitteen on esittänyt, joten kantajan on esitettävä ainakin riittävän täsmällisiä, objektiivisia ja yhtäpitäviä todisteita, jotka tukevat niiden tosiseikkojen todenmukaisuutta tai todennäköisyyttä, joihin hän vaatimuksensa tueksi vetoaa. Näin ollen virkamiehen, jolla ei ole esittää näyttöä tai edes seikkoja, on hyväksyttävä ylennyksiä koskevissa asioissa tehtyihin päätöksiin liittyvä laillisuusolettama eikä hän voi vaatia virkamiestuomioistuinta hankkimaan itse tietoa kaikista muiden ylennyskelpoisten virkamiesten arviointikertomuksista ja tutkimaan ylennyskelpoisten virkamiesten vastuullisten tehtävien tasot määritelläkseen, tekikö nimittävä viranomainen ilmeisen arviointivirheen päättäessään jättää hänet ylentämättä.

(ks. 61 kohta)

Viittaukset:

Virkamiestuomioistuin: asia F-15/08, Wiame v. komissio, 4.2.2010, 21 kohta

6. Vaikka virkamiehellä ei ole toimivaltaa toimia lain tai toimielinten edun mukaisesti ja vaikka hän voi esittää kumoamiskanteen tueksi vain väitteitä, jotka koskevat häntä henkilökohtaisesti, on riittävää, että väitetyllä lainvastaisuudella on ollut seurauksia hänen oikeudelliseen tilanteeseensa, jotta siihen perustuvan väitteen katsotaan koskevan häntä henkilökohtaisesti.

(ks. 63 kohta)

Viittaukset:

Virkamiestuomioistuin: asia F-43/05, Chassagne v. komissio, 23.1.2007, 100 kohta

7. Vaikka arviointikertomus on välttämätön arvioinnissa käytettävä tekijä aina kun virkamiehen uraa arvioidaan hänen ylentämistään koskevan päätöksen tekemistä varten, henkilöstösääntöjen 43 artiklassa edellytetään arviointikertomuksen laatimista vain joka toinen vuosi. Koska henkilöstösäännöissä ei säädetä, että ylennyskierros on toteutettava yhtä usein kuin arviointikierros, niissä ei suljeta pois, että ylennyksestä voidaan päättää ilman, että nimittävällä viranomaisella on hallussaan hiljattain laadittu arviointikertomus.

Koska henkilöstösäännöissä tai toimielimen sisäisissä säännöissä ei edellytetä arviointi- ja ylennyskierrosten synkronisointia ja koska hallinnolla on laaja harkintavalta ylennysmenettelyn järjestämisessä, ei se, että nämä kertomukset on poikkeuksellisesti sivuutettu, ole kuitenkaan lainvastaista vaikka onkin toivottavaa, että hallinto pyrkii saamaan haltuunsa viimeisimmät arviointikertomukset ylennyksistä päättämistä varten, erityisesti kun kaikkia ylennyskelpoisia virkamiehiä on kohdeltu samalla tavalla.

Asia on sitä suuremmalla syyllä täten silloin kun tämä arviointikertomuksen puuttuminen johtuu ylennysmenettelyn normaalista kulusta. Koska virkamiehen nimittäminen voidaan tehdä yksikön tarpeiden mukaan arviointikierrokseen liittyvän arviointijakson alkamispäivästä riippumatta, on väistämätöntä, että virkaan nimitettyjen uusien virkamiesten osalta arviointi koskee ajanjaksoa, joka on lyhyempi kuin se ajanjakso, joita heidän kollegoidensa arviointi koskee.

(ks. 64–67 kohta)

Viittaukset:

Yhteisöjen tuomioistuin: asia C-68/91, Moritz v. komissio, 17.12.1992, 16 kohta

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin: asia T-194/99, Sebastiani v. komissio, 15.11.2001, 45, 46 ja 49 kohta

8. Vaikka nimittävällä viranomaisella ei ole velvollisuutta esittää ylentämättä jättämistä koskevissa päätöksissä näiden päätösten perusteluita, sillä on sitä vastoin velvollisuus esittää nämä perustelut ylentämättä jääneen hakijan tekemän valituksen hylkäämisen yhteydessä.

Perusteluvelvollisuuden laajuutta on nimittäin arvioitava konkreettisten olosuhteiden perusteella, joita ovat muun muassa toimen sisältö, esitettyjen perustelujen luonne ja tarve, joka sillä, jolle päätös on osoitettu, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. Näin ollen kun on kyse useita henkilöitä koskevan menettelyn yhteydessä tehdyn päätöksen perusteluista, nimittävää viranomaista ei voida vaatia esittämään valituksen hylkäämispäätöksen yhteydessä perusteluita, jotka koskevat muita seikkoja kuin valituksessa esitettyjä väitteitä ja selittämään muun muassa syitä, joiden vuoksi kukin ylennyskelpoinen virkamies oli valituksen tehnyttä virkamiestä ansioituneempi.

(ks. 71 ja 75 kohta)

Viittaukset:

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin: asia T-60/94, Pierrat v. yhteisöjen tuomioistuin, 26.1.1995, 31 ja 32 kohta; asia T-118/95, Anacoreta Correia v. komissio, 11.6.1996, 82 kohta; asia T-283/97, Thinus v. komissio, 27.4.1999, 73 kohta; asia T-83/03, Salazar Brier v. komissio, 25.10.2005, 78 kohta ja asia T-422/04, Lavagnoli v. komissio, 23.11.2006, 69 kohta

Virkamiestuomioistuin: asia F-81/07, Barbin v. parlamentti, 8.10.2008, 27 kohta